

Cartea lui Daniel – numărul o sută șaptezeci

Fortăreața sufletului: înțelegerea întronării dumnezeiești și a transformării în context profetic

Jeff Pippenger

2024-03-31

Cheia pentru identificarea Rusiei ca puterea care a inițiat războiul ucrainean în 2014 este „fortăreața”, care este capul, sau capitala împărăției. Templul omenesc este alcătuit din cap și trup. Capul este natura superioară, iar trupul este natura inferioară. „Cele șapte vremi” care s-au încheiat în 1844 trebuiau apoi să fie unite cu Ierusalimul, care era capul lui Iuda. În templul din Ierusalim se afla tronul împăratului, care este capul Ierusalimului, care era capul lui Iuda. Îmbinarea Dumnezeirii cu omenirea, reprezentând sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii, este înfățișată ca primirea „minții lui Hristos”. Mentea este natura superioară și, prin urmare, este „capul”.

Aqueles que são representados por Daniel, ao contemplarem a visão causativa feminina que os leva a serem transformados à imagem de Cristo, receberam a mente de Cristo, o qual é o segundo Adão e é espiritual. Nesse ponto, sua mente carnal literal, que herdaram do primeiro Adão depois que ele caiu e inverteu a ordem de sua criação, é crucificada. A mente carnal que guerreia contra a lei de Deus, a qual receberam sem qualquer escolha própria no seu nascimento, é substituída pela mente de Cristo, que recebem por sua própria escolha, e que é perfeitamente obediente à lei de Deus. Sua nova mente, e a mente de Cristo, são então uma só mente, e ambas residem juntas sobre o trono, nas regiões celestiais. Há um lugar dentro do templo onde está localizado o trono de Deus, e os seres humanos, que foram criados à imagem de Deus, têm um lugar específico dentro do templo, que foi designado para a presença de Deus.

Acel loc nu se află în natura lor inferioară, reprezentată de împărăția de nord. El se află în locul reprezentat de împărăția de sud, care este locul unde Dumnezeu a ales să-Și pună Numele, adică caracterul Său. Locul este în Ierusalim, însă, ca și capitală a lui Iuda, Ierusalimul este capul, iar capul capitalei este împăratul. Și Ierusalimul a fost ales să fie capitala, dar tot astfel a fost ales și ca locul unde Dumnezeu avea să-Și așeze templul. Apoi, în templul Său, El Și-a așezat tronul. Împărăția de sud reprezintă natura superioară a omului, dar are și o cameră de domnie deosebită pentru împărat. Sora White numește acel loc „citadela” sufletului. O citadelă, prin definiție, este o fortăreață.

„Cała dusza ma być oddana Bogu, inaczej prawda Boża nie wywrze uświęcającego wpływu na życie i charakter. Lecz smutnym faktem jest to, że wielu, którzy wyznają imię Chrystusa, nigdy nie oddało Mu swoich serc w prostocie. Nigdy nie doświadczyli skrucy towarzyszącej całkowitemu poddaniu się wymaganiom chrześcijaństwa, a skutkiem tego przemieniająca moc prawdy nie objawia się w ich życiu; głęboki, zmiękczający wpływ miłości Chrystusa nie uwidacznia się w życiu i charakterze. Jakże wielkiego dzieła karmienia trzody Bożej można by dokonać, gdyby podpasterscy byli ukrzyżowani z Chrystusem i żyli dla Boga, współdziałając z

Najwyższym Pasterzem trzody! Chrystus wzywa ludzi, aby pracowali tak, jak On pracował. Potrzeba głębszego, silniejszego, bardziej przynaglającego świadectwa o mocy prawdy, widocznej w praktycznej pobożności tych, którzy wyznają, że w nią wierzą. Miłość Zbawiciela w duszy doprowadzi do wyraźnej zmiany w sposobie, w jaki pracownicy trudzą się dla dusz tych, którzy giną. Gdy prawda zajmuje cytadelę duszy, Chrystus zasiada na tronie serca, a ludzki współpracownik może wówczas powiedzieć: „Z Chrystusem jestem ukrzyżowany; żyję więc już nie ja, ale żyje we mnie Chrystus; a obecne życie moje w ciele jest życiem w wierze w Syna Bożego, który mnie umiłował i wydał samego siebie za mnie.” Review and Herald, 9 października 1894 r.

„Cetatea sufletului” este locul unde „Hristos este întronat”. Întronarea lui Hristos se împlinește atunci când firea pământescă este răstignită, iar firea pământescă, potrivit definiției date de Pavel, este natura inferioară, și aceasta este împărăția de nord. Acesta este motivul pentru care profeția împărăției de nord a ajuns numai până în 1798. Natura inferioară nu poate fi unită cu Dumnezeu; ea trebuie să fie schimbată într-o clipă, într-o clipeală de ochi, la a doua venire. Împărăția de sud, care cuprindea „capul”, care era Ierusalimul, și „capul”, care era sanctuarul, a ajuns până în 1844, căci ea reprezenta natura superioară care putea alege să răstignească firea pământescă și, prin credință, să intre în cetatea Locului Preasfânt și să șadă pe tron împreună cu Hristos. Locul unde are loc această unire și această întronare este în cetatea templului omenesc. Versetul zece din capitolul unsprezece definește capul ca fiind fortăreața, însă acest adevăr este statornicit numai prin mărturia lui Isaia, care cere ca adevărul cu privire la fortăreață (cetate) să fie înțeles atât în aplicațiile sale externe, cât și în cele interne.

„Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie hrana noastră spirituală. «Eu sunt pâinea vieții», a spus Hristos; «cine vine la Mine nu va flămânzi niciodată; și cine crede în Mine nu va înseta niciodată». Lumea piere din lipsa adevărului curat, nealterat. Hristos este adevărul. Cuvintele Sale sunt adevăr și au o însemnătate mai adâncă decât se vede la suprafață și o valoare care depășește înfățișarea lor nepretențioasă. Mîințele însuflețite de Duhul Sfânt vor discerne valoarea acestor cuvinte. Când ochii noștri vor fi unși cu alifia sfântă pentru ochi, vom putea descoperi nestematele prețioase ale adevărului, chiar dacă ele ar fi îngropate sub suprafață.”

„Adevărul este delicat, rafinat, înălțător. Când modelează caracterul, sufletul crește sub influența sa divină. În fiecare zi, adevărul trebuie primit în inimă. Astfel mâncăm cuvintele lui Hristos, despre care El declară că sunt duh și viață. Primirea adevărului va face din fiecare primitor un copil al lui Dumnezeu, un moștenitor al cerului. Adevărul care este prețuit în inimă nu este o literă rece, moartă, ci o putere vie.”

„Adevărul este sacru, divin. El este mai tare și mai puternic decât orice altceva în formarea unui caracter după asemănarea lui Hristos. În el este plinătate de bucurie. Când este prețuit în inimă, dragostea lui Hristos este pusă mai presus de dragostea pentru orice ființă omenească. Aceasta este creștinismul. Aceasta este dragostea lui Dumnezeu în suflet. Astfel, adevărul curat, nealterat, ocupă cetatea ființei. Se împlinesc cuvintele: «Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou.» Există o noblețe în viața celui care trăiește și lucrează sub influența însuflețitoare a adevărului.” Review and Herald, 14 februarie 1899.

Acel chip al istoriei profetice din capitolul unsprezece al cărții lui Daniel începe la versetul doi, iar al șaselea și cel mai bogat președinte se aliniază cu capul, care este Rusia, în versetele unsprezece până la cincisprezece. În acea istorie, al șaselea președinte va deveni al optulea, care este dintre cei șapte, și va domni atunci când biserica și statul din Statele Unite se vor uni și își vor consuma necurata lor curvie în versetul șaisprezece, la legea duminicală care va veni în curând.

Steagul care atunci urmează să fie înălțat va fi dezamăgit și va muri pentru o perioadă de trei zile și jumătate, care, în Daniel zece, este douăzeci și una de zile. La încheierea celor douăzeci și una de zile de jale pentru Daniel, care reprezintă încheierea celor trei zile și jumătate de moarte pe uliță pentru cei doi martori, care sunt aceia din valea lui Ezechiel, care sunt oase uscate și moarte — există un mesaj profetic care îi readuce pe cei morți la viață. Acest proces, în capitolul zece din Daniel, este reprezentat prin trei pași.

Și, în a douăzeci și patra zi a lunii întâi, pe când eram pe malul râului celui mare, care este Hidechel, mi-am ridicat ochii și m-am uitat, și iată că era un om îmbrăcat în in, ale cărui coapse erau încinse cu aur curat din Ufaz. Și trupul lui era ca berilul, și fața lui ca înfățișarea fulgerului, și ochii lui ca niște făclii de foc, și brațele lui și picioarele lui ca strălucirea aramei lustruite, iar glasul cuvintelor lui ca vuietul unei mulțimi. Și eu, Daniel, singur am văzut vedenia; căci bărbații care erau cu mine n-au văzut vedenia, dar a căzut peste ei o mare cutremurare, așa încât au fugit să se ascundă. De aceea am rămas singur și am văzut această mare vedenie, și n-a mai rămas putere în mine; căci frumusețea mea s-a prefăcut în mine în stricăciune, și n-am mai păstrat nicio putere. Totuși, am auzit glasul cuvintelor lui; și, când am auzit glasul cuvintelor lui, am căzut într-un somn adânc cu fața la pământ și cu fața spre pământ. Și, iată, o mână m-a atins și m-a pus pe genunchii mei și în palmele mâinilor mele. Și mi-a zis: Daniele, om preaiubit, înțelege cuvintele pe care ți le spun și stai drept în picioare, căci acum sunt trimis la tine. Și, când mi-a spus cuvântul acesta, am stat în picioare tremurând. Atunci mi-a zis: Nu te teme, Daniele, căci din cea dintâi zi în care ți-ai pus inima ca să înțelegi și să te smerești înaintea Dumnezeului tău, cuvintele tale au fost auzite, și eu am venit pentru cuvintele tale. Dar căpetenia împărăției Persiei mi-a stat împotriva douăzeci și una de zile; însă, iată, Mihail, una dintre căpeteniile cele mai de seamă, a venit să-mi ajute, și am rămas acolo lângă împărații Persiei. Acum am venit să te fac să înțelegi ce va veni peste poporul tău în zilele de pe urmă, căci vedenia este încă pentru multe zile. Daniel 10:4–14.

Daniel se află la sfârșitul celor douăzeci și una de zile de jale când vede viziunea lui Hristos și aude cuvintele lui Hristos. Viziunea Cuvântului lui Dumnezeu, văzut și rostit, produce o separare a două clase, iar Daniel zăcea mort în uliță, căci era „într-un somn adânc.”

这些事说了以后,他又对他们说:“我们的朋友拉撒路睡了;但我去,为要叫他醒过来。”门徒就对他讲:“主啊,他若睡了,就必好了。”其实,耶稣是指着他的死说的;他们却以为他说的是睡眠中的安歇.于是耶稣就明明地对他们说:“拉撒路死了.”约翰福音 11:11–14.

Apoi Daniel a fost atins pentru prima dată de Gabriel, care îl înștiințează despre lupta politică ce avusese loc în timp ce Daniel era mort (adormit) și că urma acum să-i ofere tâlcuirea vedeniei care tocmai îl transformase pe Daniel după chipul lui Hristos. Apoi avea să fie atins a doua oară, de Hristos Însuși.

Și, când mi-a vorbit cu astfel de cuvinte, mi-am plecat fața la pământ și am rămas mut. Și iată că unul, având înfățișarea fiilor oamenilor, mi-a atins buzele; atunci mi-am deschis gura, am vorbit și i-am zis celui ce stătea înaintea mea: O, domnul meu, din pricina vedeniei m-au cuprins durerile și nu mi-a mai rămas nicio putere. Căci cum ar putea robul acestui domn al meu să vorbească cu acest domn al meu? Fiindcă, în ceea ce mă privește, îndată nu a mai rămas putere în mine și nici suflare nu a mai rămas în mine. Daniel 10:15–17.

Aceasta este paralelă cu prima profeție a lui Ezechiel din capitolul treizeci și șapte, căci, în cele două profeții pe care i se spune lui Ezechiel să le rostească peste oasele moarte din vale, cea dintâi formează trupurile, dar ele nu au încă suflare și nici nu au puterea unei oștiri mari. Prin a doua profeție a lui Ezechiel, trupurile primesc suflarea din cele patru vânturi și se ridică în picioare ca o oștire mare, iar la a doua atingere a lui Daniel, „nu mai rămăsese putere în mine și nu mai rămăsese suflare în mine.” Apoi Daniel este atins din nou, pentru a treia oară în total și pentru a doua oară de Gabriel.

Apoi a venit din nou și m-a atins cineva care avea înfățișarea unui om și m-a întărit. Și a zis: „Om preaiubit, nu te teme; pace ție; fii tare, da, fii tare.” Și, când mi-a vorbit, am fost întărit și am zis: „Să vorbească domnul meu, căci tu m-ai întărit.” Daniel 10:18, 19.

A treia atingere a lui Daniel este a doua prorocie a lui Ezechiel, care aduce trupurile pe picioarele lor ca o armată mare. Prorocia lui este adresată unui popor care recunoaște că este mort, căci era în jale, așa cum era și Daniel.

Apoi mi-a zis: „Procește vântului, procește, fiul omului, și spune vântului: Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Vino din cele patru vânturi, suflare, și suflă peste acești uciși, ca să învieze.” Am prorocit cum îmi poruncise, și suflarea a intrat în ei, și au înviat, și au stat în picioare, o oaste nespuse de mare. Apoi mi-a zis: „Fiul omului, oasele acestea sunt toată casa lui Israel; iată, ei zic: «Ni s-au uscat oasele, ni s-a dus nădejdea: suntem nimiciți.»” Ezechiel 37:9–11.

Domnul îi poruncește lui Ezechiel să procească și le spune că mărturia casei lui Israel este că ei sunt morți, fără nădejde și nimiciți. Ei sunt în jale, așa cum era Daniel, pentru că sunt dezamăgiți de predicția eșuată din 18 iulie 2020, iar în acea stare, lui Ezechiel i se spune să procească.

De aceea, procește și spune-le: Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Iată, poporul Meu, vă voi deschide mormintele, vă voi scoate din mormintele voastre și vă voi aduce în țara lui Israel. Și veți cunoaște că Eu sunt Domnul, când vă voi deschide mormintele, poporul Meu, și vă voi scoate din mormintele voastre. Voi pune Duhul Meu în voi și veți trăi, și vă voi așeza în țara voastră; atunci veți cunoaște că Eu, Domnul, am vorbit și am împlinit, zice Domnul. Ezechiel 37:12–14.

Domnul, care este Mihail arhanghelul, le deschide mormintele, iar cei doi martori din Apocalipsa unsprezece, care sunt apoi înviați și primesc Duhul Sfânt și se ridică în picioare, întocmai cum Duhul Sfânt a fost dat celor care se ridică în picioare când sunt scoși din mormintele lor în a doua profeție a lui Ezechiel.

Na după trei zile și jumătate, Duhul de viață de la Dumnezeu a intrat în ei și au stat în picioare; și o mare frică a căzut peste cei care i-au văzut. Apocalipsa 11:11.

Acei doi martori sunt reprezentați ca Moise și Ilie, iar Moise a fost de asemenea înviat prin glasul arhanghelului.

Însă Mihail, arhanghelul, când se împotriva diavolului și se certa cu el pentru trupul lui Moise, n-a îndrăznit să aducă împotriva lui o judecată de ocară, ci a zis: „Domnul să te mustre!” Iuda 1:9.

Mihail, Prințul și Arhanghelul, este Cel care a venit și l-a ajutat pe Gabriel în capitolul zece din Daniel, iar glasul Lui este cel care îi cheamă pe bărbați și pe femei la viață.

Căci Domnul Însuși Se va coborî din cer cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu; și cei morți în Hristos vor învia întâi. 1 Tesaloniceni 4:16.

Cele trei atingeri ale lui Daniel reprezintă tranziția mișcării laodiceene a îngerului al treilea către mișcarea filadelfiană a îngerului al treilea, iar în Daniel 10, viziunea care înfăptuiește tranziția de la chipul Laodiceei la chipul Filadelfiei este reprezentată de istoria profetică înfățișată în capitolul unsprezece. Acea viziune este reprezentată de Ezechiel ca viziunea islamului celei de-a treia vai. În 2014, Rusia a inițiat al doilea război prin interpuși. În 2015, cel mai bogat președinte și-a început demersurile pentru a deveni al șaselea președinte.

În 2020, acel președinte, reprezentând cornul republican, a fost ucis de fiara ateistă „woke” din adânc, iar în același an a fost ucis și cornul protestant laodicean. În 2023, ambele coarne au revenit la viață, începându-și amândouă tranziția către al optulea, care este dintre cei șapte. Unul trecând în chipul politic al fiarei, pe măsură ce Biserica și Statul sunt aduse împreună în Statele Unite, iar celălalt corn trecând din chipul Laodiceei în chipul lui Hristos. Amândouă vor fi înălțate la apropiata lege duminicală. Unul va deveni „Alexandru cel Mare”, regele de frunte al celor zece împărați care își dau al șaptelea lor împărății desfrânatei Rome, iar celălalt va fi înălțat ca un steag.

Viziunea care produce ambele aceste tranziții este istoria care se desfășoară între 11 septembrie 2001 și legea duminicală. Versetul unsprezece din capitolul unsprezece al cărții lui Daniel este identificat în mod specific în contextul afirmației că, dacă nu veți crede, nu veți fi întăriți.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

„Normele Bibliei trebuie să fie călăuza vieții de fiecare zi. Crucea lui Hristos trebuie să fie tema centrală, descoperind lecțiile pe care trebuie să le învățăm și să le punem în practică. Hristos trebuie să fie adus în toate studiile, pentru ca studenții să se adape din cunoașterea lui Dumnezeu și să-L reprezinte în caracter. Desăvârșirea Sa trebuie să fie studiul nostru atât în timp, cât și în veșnicie. Cuvântul lui Dumnezeu, rostit de Hristos în Vechiul și Noul Testament, este pâinea din cer; dar mult din ceea ce se numește știință este asemenea unor mâncăruri născocite de om, hrană alterată; nu este adevărata mană.”

„În Cuvântul lui Dumnezeu se găsește o înțelepciune de necontestat, inepuizabilă — o înțelepciune care își are originea nu în mintea mărginită, ci în Mintea infinită. Dar mult din

cea ce Dumnezeu a descoperit în Cuvântul Său este întunecat pentru oameni, deoarece nestematele adevărului sunt îngropate sub molozul înțelepciunii și tradiției omenești. Pentru mulți, comorile Cuvântului rămân ascunse, fiindcă nu au fost căutate cu stăruință plină de râvnă până când preceptele de aur au fost înțelese. Cuvântul trebuie cercetat pentru a-i curăți și pregăti pe cei care îl primesc să devină membri ai familiei regale, copii ai Împăratului ceresc.”

„Studiul Cuvântului lui Dumnezeu ar trebui să ia locul studiului acelor cărți care au condus mințile în misticism și departe de adevăr. Principiile sale vii, țesute în viețile noastre, vor fi apărarea noastră în încercări și ispite; instrucțiunea sa divină este singura cale spre succes. Pe măsură ce proba vine asupra fiecărui suflet, vor exista lepădări de credință. Unii se vor dovedi trădători, îndrăzneți, îngâmfați și încrezuți în sine și se vor abate de la adevăr, făcând naufragiu în ce privește credința. De ce? Pentru că nu au trăit „cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”. Ei nu au săpat adânc și nu și-au făcut temelie sigură.

„Când cuvintele Domnului transmise prin mesagerii Săi aleși le sunt aduse, ei cârtesc și socotesc că calea este făcută prea îngustă. În capitolul al șaselea din Ioan citim despre unii care erau socotiți ucenici ai lui Hristos, dar care, atunci când le-a fost prezentat adevărul limpede, s-au simțit nemulțumiți și n-au mai umblat cu El. În același fel, și acești studenți superficiali se vor îndepărta de Hristos.” Testimonies, volumul 6, 132.